

husker, i dette Øjeblik er 8 Skuespillere og Skuespillerinder af yngre Dato, der imod alle tidligere Aftaler og mod alle tidligere Regler fik kongelig Udnævnelse. Dette har været meget uheldigt for Teatret, og det vil ogsaa vise sig, at det bliver dyrt for det. Det kan være meget vanskeligt for Finansudvalget at sige nej, naar en veltalende Skuespiller eller en smuk Skuespillerinde kommer og ønsker at faa kongelig Udnævnelse. I de senere Aar er imidlertid Finansudvalget blevet af en anden Tænkemaade og synes igen at vende tilbage til den gamle Ordning; hvor længe det kan holde sig, ved jeg ikke. Men nu er der jo Lejlighed til at se at tilvejebringe en endelig Ordning af dette Forhold. Det er sikkert, at de mange kongelige Udnævnelser, der have fundet Sted, i høj Grad ville tære paa Alderdomsforsørgelsesfonden, thi hver Gang en Skuespiller eller Skuespillerinde, en Kunstner eller Kunstnerinde har faaet kongelig Udnævnelse, have de faaet Ret til at hæve 10 % Feu, medens de ellers kun have Ret til $7\frac{1}{2}$ % og de siden 1893 ansatte kun til 5 %. Hvorledes Alderdomsforsørgelsesfonden i Tidens Løb skal kunne opfylde sine Forpligtelser, skal jeg ikke her kunne sige. Jeg tror, at Rigsdagens lunefulde Overgang til ny kongelige Udnævnelser vil vise sig at medføre store finansielle Byrder for Statskassen, naar den Tid kommer, da Alderdomsforsørgelsesfonden ikke er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser.

Naar man nu klager over — disse Klager kom jo ogsaa frem fra den ærede sidste Taler — at Scenen paa det nuværende kongelige Teater er for stor, hvad der er uheldigt, navnlig for det reciterende Skuespil, synes jeg, at den naturligste Vej at gaa er en Gang for alle at anvende et mindre Beløb til at forandre dette Forhold ved at indskrænke Scenen, gøre den mindre, sørge for, at der ikke er den store Afstand som nu mellem Scenen og Publikum. I saa Henseende foreligger der fra Teaterkommissionen et vel udarbejdet, detailleret Forslag, og det gør mig ondt, at den højtærede Minister har ladet dette Forslag ligge. Den højtærede Minister har været saa ivrig for at faa et Teater til, at han har ment, at det var bedst at tage det i første Række, men jeg er overbevist om, at naar det viser sig, at det er ugørligt at komme frem ad den Vej, vil den højtærede Minister vende tilbage til Kommissionens Forslag, som ogsaa jeg skal anbefale, at indrette Scenen paa det kongelige Teater saaledes, at den ikke bliver

saa stor, som den er, og at indrette Forholdene saaledes, at det reciterende Skuespil kan komme til sin Ret. Men et mangler jeg her i den højtærede Ministers Forslag, og det er et Budgetudkast. Det kunde have interesseret mig at vide, hvilke finansielle Resultater den højtærede Minister har tænkt sig, at man skulde komme til i Fremtiden, thi det er jo dog en vigtig Ting for Rigsdagen at vide, hvorledes den nuværende Ledelse af Teatret opfatter dette Forhold, hvorledes Teaterstyrelsen mener, at et Budget skal se ud baade med Hensyn til Indtægt og med Hensyn til Udgift, hvorved man vilde komme til Klarhed over, hvad Statens Tilskud i Fremtiden skal være. Min Mening er den, at saaledes som Forholdet er nu, at Teaterstyrelsen kan gøre saa meget Underskud som muligt, og Staten betaler, er det aldeles urimeligt. Man maa komme tilbage dertil, at Staten giver et fast Tilskud aarlig til det kongelige Teater, og dermed maa det lade sig nøje, og det, tror jeg, det kongelige Teater kan, naar man har en Minister, der forstaar at sætte sin Vilje igennem; i tidligere Tid har man haft Eksempler paa, at naar en Minister har sagt til Teaterstyrelsen: saa mange Penge har man at disponere over fra Statens Side, og derefter maa man indrette sig, har det ogsaa kunnet lade sig gøre. Men jo slappere Forholdet er blevet mellem Ministeren og Bestyrelsen paa dette Punkt, jo værre rulle jo Pengene fra Statens Side. Men jeg skal imidlertid anbefale, at det første paa Dagsordenen opførte Forslag, som foreligger fra den ærede Ministers Side, underkastes en velvillig og omhyggelig Prøvelse her fra Tingets Side, og at det i den nærmeste Fremtid lykkes at komme til Enighed om, hvorledes det kongelige Teaters Forhold skal ordnes. Thi saaledes som det har udviklet sig i en Række af Aar, og saaledes som Forholdet er nu, det bør og kan ikke fortsættes. Uheldigt er det jo nu, at man behandler disse Forslag uden at vide, hvilken Kurs den ny Teaterledelse vil tage; i den Henseende kender man jo ikke noget Program, og jeg vil sige, at i en Række af Aar har jeg manglet et Program for det kongelige Teaters Ledelse, der har ikke været nogen Fane, hvorunder det har arbejdet — det skulde da snarest være under Tilfældighedernes Fane, og det er en daarlig Fane at arbejde under. Jeg vil ønske og haabe, at den ny Ledelse maa have Held med sig til at føre Teatret ind i et Spor, saa det baade i kunstnerisk og økonomisk Hen-